

LBRIS

We know
books

cristina
cristea

SERIARUL
CU
FIUTURI

SIONO
EDITURA

București 2023

Cuprins

Cărarea albastră	5
La un pas de fericire	9
Atâta toamnă	13
Ce spune marea	15
Rochia roșie	21
Promisiunea	33
Într-o zi de decembrie	39
Scrisoare către un necunoscut	47
Toujours Paris...	49
Macii	53
Quo vadis, Domine?	55
Cireșele	59
Toamna în care a nins	64
Ultima scrisoare	71
Jurnalul	77
Între cer și mare...	105
Octombrie gri...	109
Grădina părăsită	112
Întâlnirea	118
Toamnă cu miros de frezii	121
Fata de la capătul curcubeului	142
Pânza de păianjen	145
Când acasă nu este acasă	157
Cum arată curcubeul?	160
O zi ca oricare alta	163

[@iloveyou]	171
Umbrele trecutului	175
La ora când mi-e dor de tine	195
Un alt fel de dragoste	200
Un tren, o gară	205
Rămășițele zilei	207
Rătăcind prin furtuni	210
Despărțirea	217
Ca fumul de țigară	221
Sertarul cu fluturi	239
Țipăt mut	253
O cunoștință întâmplătoare	255
La colindat	271
Bunica	275

Cărarea albastră

În fiecare dimineață făcea curat. Nici nu își mai amintea de când devenise rutina ei zilnică. Ar fi putut să o facă seara sau în clipele pe care le pierdea uneori privind în gol, sau poate ar fi putut să renunțe, dar nu, ea făcea asta în fiecare zi, calm și metodic, imediat ce simțea lumina dimineții mângâindu-i pleoapele încă grele de somn. Aduna cu grijă de prin odaie gânduri rătăcite, câteva fire de nisip albastru, ajunse acolo nici ea nu știa cum, doar nu lăsa niciodată nimic în urma ei, și mult, foarte mult dor. Pe el îl mângâia ușor și îl așeza cu grijă pe pragul ușii deschise spre grădina visurilor ei, de teamă să nu-i tulbure somnul sau, mai rău, să nu îl scape, pentru că atunci s-ar fi împrăștiat într-o mulțime de doruri mici, câte unul pentru fiecare clipă în care îi suportase râsul batjocoritor.

Dar în dimineața aceea dorul, pe care ea îl crezuse adormit, a privit-o dintr-odată până în cel mai adânc colț de suflet, asta pentru că și sufletele au colțurile lor neștiute, și a întreat-o șoptit, cu o voce care semăna îngrozitor de mult cu o alta, pe care ea o ascunsese de mult printre amintiri, *credeai că ai scăpat de mine?* Și șoapta s-a transformat pe nesimțite în hohot, învăluind-o rău și greu.

Nu, a continuat el, nu poți scăpa de mine, pentru că eu sunt povara și blestemul tău. Aveai de făcut doar un pas ca să treci pragul ăsta, un singur pas, dar tu nu l-ai făcut, te-ai temut și uite, acum nu ești decât un biet Sisif care se târăște printre zile, dorindu-și mereu altceva, visând la ce ar fi putut avea, dar purtându-mă în schimb pe mine până când se va prăbuși...

A simțit brusc nevoia să se revolte, poate chiar să țipe puțin la el, doar atât cât să îl facă să tacă, pentru ca ea să se poată întoarce la liniștea dimineților ei cuminți, dar a înțeles repede că e inutil. Dorul ei nu mai era un simplu dor, se ridicase și se împrăștiase umplând fiecare ungher din care ea se străduise atât să îl scoată, îl auzea mai tare ca nicicând, aproape dureros de tare și pentru o clipă s-a speriat. Într-un târziu, nu i-a mai ascultat râsul enervant, oricum el, dorul, era acolo, mereu cu ea sau lângă ea, pândind-o cu ochii lui mici și reci, trecuse de zidul invizibil pe care ea îl ridicase tacit între ei, așa că l-a privit fără să își mai plece capul și i-a spus rar, cu vocea monotonă și egală cu care explici unui copil pentru a mia oară același lucru simplu. Poate că vreau să te port, ce știi tu? Poate că nu sunt pregătită să zbor și să renunț la tine, la asta te-ai gândit? Și, oricum, nici tu nu ești pregătit să pleci, a mai spus încet, să nu o audă, nu avea chef de discuții inutile cu el, întorcând capul spre grădina pe care nu o mai privise de mult.

Acolo, prin ușa larg deschisă, a zărit pentru întâia oară o cărare de pietre albastre, la fel ca nisipul acela care se încăpățâna să apară, deși ea îl arunca în fiecare zi. A privit-o mirată cum strălucea în lumina primelor raze de soare fără să înțeleagă cum nu o văzuse până atunci și, fără ca măcar să privească în urmă sau să se gândească

dacă e bine sau rău, a făcut acel prim pas pe care ar fi trebuit să îl facă demult, părăsind odaia și dorul care continua să hohotească, simțindu-se dintr-odată ușoară și fericită.

Și atunci a știut că nu va mai fi niciodată prizoniera vreunui dor, care trebuia să rămână acolo, în sertarul cu fluturi al memoriei.

LBRIS

We know
books

La un pas de fericire

Privea în urmă și își amintea...

Un pas și încă unul și încă unul. Îi era frică, dar nu lăsa să se vadă asta. El era acolo, zâmbind, spunându-i că o iubește. Era plasa ei de siguranță. Vocea lui continua să o ghideze, sunt aici, privește-mă, să nu te temi, îi spunea, și i-a zâmbit și ea, pentru prima oară i-a zâmbit și a întins brațele spre el în timp ce pașii îi deveneau tot mai siguri, uitând dintr-odată că face o echilibristică imposibilă din care ar fi putut sfârși la pământ, cu sufletul făcut franjuri. Chiar dacă încă avea o senzație ciudată, de parcă ar fi mers pe sârmă, nu mai simțea că se leagănă în bătaia vântului și totul a devenit mai ușor, era acolo cu el și pentru el, spunându-i povești pe care nu le mai spusese nimănui și încet a simțit cum îi cresc aripi și el râdea și o îndemna să zboare, iar ea se rotea într-o lume doar a lor, pentru că îl iubea și îi iubea răsul care îi lumina fața ca o auroră boreală în nopțile lungi și înghețate de la pol. Dar tu nu ai văzut niciodată o auroră boreală, râdea el din nou și răsul lui se revărsa în ea ca un zbor neoprit de fluturi, ba da, e acolo, în ochii tăi atunci când mă privești, îi răspundea ea și i se ascundea în brațe, pentru că fără el lumea ei era opacă și gri, nu lăsa loc nici măcar unui

firicel de lumină. Dar el nu avea de unde să știe toate acestea, pentru că nu trecuse de bariera ochilor ei, se mulțumise cu poveștile pe care ea i le spunea și credea că ea nu poate fi altceva decât un fuior de lumină într-o lume colorată.

A încercat să se desprindă de trecut, dar brusc i s-a făcut frig, parcă ar fi călcat pe umbra unui mort, așa auzise ea odată și se mirase, dar acum exact așa se simțea, chiar dacă știa că doar amintirile erau de vină. Oare de ce nu văzuse că el nu pusese între ei nici măcar o pată de culoare care să îi aparțină? Îi fusese suficientă dragostea lui sau ce crezuse ea că e dragoste, din moment ce într-o dimineață se trezise dintr-odată singură și vocea lui nu mai venea de nicăieri. Ești frumoasă și te iubesc, îi spusese înainte ca somnul să o cuprindă, acolo, pe firul acela fragil dintre lumea lui și a ei, și ea îl crezuse, așa cum crezuse zi după zi în glasul și privirea lui. Cum arată lumea ta, îl întreba ea uneori, lumea mea ești tu, îi răspundea de fiecare dată și ochii lui îi mângâiau fiecare zâmbet pe care ea îl păstra pentru el și i-l dăruia fără să se întrebe prea mult de ce ocolește cu grijă răspunsul. Abia acum, când el nu era niciunde, înțelegea câtă distanță fusese între ei.

Și din nou amintirile o purtau în timpul acela când s-ar fi împărățiat în cele patru zări să îl găsească, dar îi era din nou frică, pentru că el o ridicase atât de sus și acum între ea și el era doar un fir subțire care se întindea peste un hău amenințător în care întunericul din lumea ei se strecura hoțeste, unde ți-e plasa de siguranță, poți să îmi spui, auzea ea un glas batjocoritor și nu știa cine o întreabă, doar simțea cum se leagănă dintr-o parte în alta într-un echilibru dificil și precar. Aripile pe care el i le făcuse deveniseră grele și inutile și în absența lui o trăgeau spre

Întinericul de care voise să scape și mâinile lui nu erau acolo să o prindă. Știa, nu putea spune cum sau de ce, dar știa că nu vor mai fi niciodată și brusc a înțeles că trebuie să se ridice și a făcut un pas, apoi încă unul și încă unul până când a ajuns la capăt, care capăt, auzea iarăși glasul acela batjocoritor, dar nu mai avea importanță. Ceva îi spunea că uneori lui îi va fi dor, de ea sau poate de toate clipele pe care altădată i le dăruia doar lui și atunci avea să privească spre lumea pe care ea o colora încet, reclădind din amintiri tot ceea ce o învățase. Doar că acum el nu mai era lângă ea și strângea din dinți și continua să așeze zâmbet peste zâmbet, ferindu-se să se uite spre cerul unde fusese fericită. Firul pe care el o învățase să meargă continua să își legene chemarea, dar închidea ochii și își spunea că totul fusese doar un vis, chiar dacă chipul lui era acolo, lipit de retină, și ea încă vedea lumea prin ochii lui.

A oftat și un nou zâmbet firav și-a făcut loc pe fața ei. Ce rost avea să mai privească în urmă? Oricum își amintea. De el își amintea. Știa că o vreme avea să îi mai audă glasul amăgitor de aproape și îi era ciudă, pentru că știa că l-ar fi urmat iarăși, oriunde ar fi chemat-o. Dar învățase că nicio poveste nu durează la nesfârșit. Pas după pas, avea să meargă înainte și poate avea să cadă, dar se va ridica și va merge iar, fără să uite nimic. Mai ales fără să uite. Pentru că abia acum înțelegea că fericirea începe întotdeauna cu acel prim pas.

LBRIS

We know
books

Atâta toamnă

Privea tăcută flăcările din șemineu, ascultând ploaia. A pus muzică, și-a luat o cană cu ceai și s-a ghemuit lângă geam, încercând să afle răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu le pusese, dar care știa că au să vină mai devreme sau mai târziu.

Își deschisese sufletul spre el ca pe o fereastră, uitând de toamne și ploi, uitând că timpul are legi nescrise. Cândva, parcă într-o altă viață, îl privea mirată când o întreba de ce îi este teamă. Nu voia să recunoască, dar îi era de acel „până la capătul lumii și înapoi”, la care destinul se uita râzând, ce știți voi ce am plănuit eu, sunteți proști și nebuni dacă aveți impresia că vă las să faceți ce vreți sau cum vreți. Știa cât îl durea neîncrederea ei atunci când el îi spunea că o iubește și că ea este cea mai frumoasă fată din lume, deși el nu lăsase niciodată să se vadă asta. Așa cum nici ea nu îi arătase vreodată cât era de fericită când îl auzea spunându-i-o în fiecare zi.

Fusese întotdeauna acolo, cu ea și pentru ea, fără să numere zilele care se transformaseră pe nesimțite în ani, eu am răbdare, să știi, îi spunea, nu plec nicăieri și într-o zi, fără să știe cum, acceptase asta ca pe un lucru firesc, merit să fie așa încă de la începuturi, poate chiar de dinainte să se cunoască, și toate zidurile pe care și le clădise cândva se dărâmaseră într-o clipă, lăsând-o fără

apărare într-o lume de care învățase să nu se mai teamă, pentru că el era acolo.

Acum trebuia să o ia de la capăt, să construiască iar, cărămidă cu cărămidă, fortăreața ei de toate zilele, pentru că el nu mai era acolo. Probabil că obosise să o aștepte și nici măcar nu putea să îl condamne pentru asta când ea îl îndepărtase an după an și viața mersese înainte, fără să se uite dacă țineau pasul cu ea și fără să le întindă o mână de ajutor atunci când uneori se împiedicau și cădeau.

Încă era farul ei, lumina ei de departe, care o ajuta să nu se lovească și îi arăta drumul bun în tot hățișul din jur. Probabil mereu avea să fie și îi mulțumea pentru asta, dar, pentru o vreme, avea să își împacheteze frumos aripile, să le pună cu grijă pe raftul ce îi purta numele. Oricum, în absența lui, zborul nu avea niciun sens, chiar dacă el încercase din răspuțeri să o învețe că nu e așa, că zborul e zbor, descătușare și vis împlinit.

Ploua. Ploua mărunț și trist, ploaie rece de toamnă și ea nu își dorea nimic altceva decât să tacă și să privească ploaia învăluită de căldura brațelor lui. Undeva, pianul lui Cortazar se auzea în surdina. Și-a șters încet lacrimile ivite sub pleoape și a zâmbit. Lui i-a zâmbit, deși el nu avea cum să o vadă. Nici măcar destinul nu știa că, deși putea face ce voia cu drumurile lor, nu avea nicio putere asupra sufletului ei, pentru că de data aceasta ea era cea care hotăra ce să facă cu el. Și ea alesese să îl lase acolo unde îi era locul, lângă inima lui, la depărtare de un gând sau un cuvânt, dar în siguranță.

Și-a cuprins încet umerii în palme, a închis ochii și a început să se legene ușor în ritmul muzicii, lăsând ploaia să îngâne odată cu ea: bun rămas, dragostea mea, bun rămas...